

THE ROMANIAN ORTHODOX ARCHDIOCESE IN THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

45-03 48 Av. Woodside NY, 11377; www.stnicholaschurch.net

Biserica Sfântul Nicolae vă invită la Seminarul **PATERNITATEA DUHOVNICEASCĂ.**

Cu binecuvantarea IPS Mitropolit Nicolae, Părintele Protosinghel Hrisostom de la Mănăstirea Putna va susține în biserica noastră trei conferințe duhovnicești cu următoarele teme:

1. Despre diferența dintre Învățător și Părinte duhovnicesc; Despre Spovedanie (vineri 20 octombrie, ora 18.30)
2. Despre relația dintre Părinte și Fiu; Despre filiație și conflictul dintre generații (sâmbătă 21 oct., ora 18.30)
3. Despre relația dintre om și Dumnezeu (duminică 22 octombrie, ora 12.30)

PROGRAMUL LITURGIC ÎN SAPTAMANA 16 - 22 OCTOMBRIE

Miercuri 18 octombrie:

Acatistul Sfântului Nicolae 7.00 PM

Vineri 20 octombrie:

Acatistul Maicii Domnului 6.30 PM

Conferința Părintelui Hrisostom 7.00 PM

Sâmbătă 21 octombrie:

Utenie, Sfânta Liturghie și Parastas 8.30 AM

Acatistul Mântuitorului Hristos 6.30 PM

Conferința Părintelui Hrisostom 7.00 PM

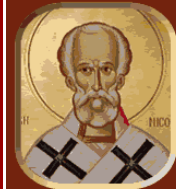
Duminică 22 octombrie:

Utenie și Sfânta Liturghie 8.30 AM

Conferința Părintelui Hrisostom 1.00 PM

Preot Paroh: Marius Daniel Dumitrescu

917-592-2571 - mobil

THE ROMANIAN ORTHODOX METROPOLIA OF THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS

ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tel: (718)784-4453
cell: (917)592-2571

EVANGHELIA DIN DUMINICA A 21-A DUPA RUSALII

Zis-a Domnul pilda aceasta: Ieșit-a semănătorul să semene sămânța sa. Și, semănând el, una a căzut lângă drum și a fost călcată cu picioarele și păsările cerului au mâncat-o. Și alta a căzut pe piatră și, răsărind, s-a uscat, pentru că nu avea umezeală. Alta a căzut între spini, iar spinii, crescând cu ea, au înăbușit-o. Iar alta a căzut pe pământul cel bun și, crescând, a făcut rod înșutit. Acestea zicând, striga: Cine are urechi de auzit să audă! Și ucenicii Lui Îl întrebau: Ce înseamnă pilda aceasta? El a zis: Vouă vă este dat să cunoașteți tainele Împărăției lui Dumnezeu, iar celorlalți, în pilde, ca, văzând, să nu vadă și, auzind, să nu înțeleagă. Iar pilda aceasta înseamnă: Sămânța este cuvântul lui Dumnezeu; cea de lângă drum sunt cei care aud, apoi vine diavolul și ia cuvântul din inima lor, ca nu cumva, crezând, să se mântuiască; iar cea de pe piatră sunt aceia care, auzind cuvântul, îl primesc cu bucurie, dar aceștia nu au rădăcină; ei cred până la o vreme, iar la vreme de încercare se leapădă. Cea căzută între spini sunt cei ce aud cuvântul, dar, umblând cu grijile și cu bogăția și cu plăcerile vieții, se înăbușă și nu rodesc. Iar cea de pe pământ bun sunt cei care, cu inimă curată și bună, aud cuvântul, îl păstrează și rodesc întru răbdare. După ce a spus acestea, a strigat: Cine are urechi de auzit să audă!

Cum ajungem la rugăciunea cea curată a inimii

Spuneti-mi, vă rog, pe larg, ce este rugăciunea minții și ce este rugăciunea inimii și cum ajungem la rugăciunea cea curată a inimii!

Rugăciunea minții este rugăciunea făcută cu luare-aminte de sine, fără gânduri, fără imaginații și cugete rele. Aceasta este rugăciunea celor nedesăvârșiți, însă mai înaltă decât rugăciunea orală și cea vorbită. Sfinții Părinți numesc rugăciunea cu mintea curată „rugăciunea cu un picior” sau „pasăre cu o aripă”, deci care nu poate merge, nici zbura, pentru că nu participa și inima. Iar rugăciunea inimii este rugăciune desăvârșită, numită „rugăciune cu două picioare”, cu ajutorul căreia ne unim cu Hristos, vorbim cu Hristos și petrecem, încă din trup, în bucuria și dulceața vieții veșnice.

Rugăciunea inimii este rugăciunea sfinților, a celor desăvârșiți, care se câștigă cu multă osteneală și numai cu darul lui Dumnezeu. La această treaptă duhovnicească de rugăciune, numită și „rugăciune contemplativă”, ajung „numai câte unul, din neam în neam”, spun dascălii rugăciunii. Prin rugăciunea inimii înțelegem unirea minții cu inima sau coborârea minții în inimă, pentru a petrece acolo neîncetat cu Hristos, prin rugăciune de taină. Unirea minții cu inima constă în a uni gândurile duhovnicești ale minții cu sentimentele duhovnicești ale inimii. Atunci inima se închide și se deschide foarte greu. Atunci inima înghite pe Iisus și Iisus înghite inima. Atunci se zămisleşte rugăciunea cea de foc a inimii, fără gânduri și imaginații. Atunci se face unirea duhovnicească între Mire și mireasă, între Hristos și inimă. Atunci Hristos stă de vorbă cu noi în camera inimii noastre și diavolul nu mai are putere să ne biruiască. Rugăciunea cea curată a inimii se dobândește după îndelungate osteneli, prin repetarea neîncetată a numelui lui Iisus, cu multe lacrimi, cu adânc de smerenie, cu privegheri de toată noaptea, cu post, tăcere, păzire a minții de gânduri, mai ales de slava deșartă, cu îndelungată răbdare și numai cu ajutorul și darul Duhului Sfânt. Apoi, fără un dascăl iscusit al rugăciunii și fără duhovnic ales. nimeni să nu îndrăznească a năluci această îngerească rugăciune, că rugăciunea inimii este un dai al lui Dumnezeu. Când intrăm cu mintea în inima noastră, trebuie să închidem trei uși: ușa cea văzută a chiliei, pentru oameni, ușa buzelor, pentru a nu vorbi cu nimeni, și ușa inimii, contra diavolilor, punând pe minte portar al inimii. Când omul se roagă din inimă, se umple de dragostea lui Dumnezeu și nu mai dorește nimic decât să petreacă astfel pururea, precum dorea Petru să rămână pururea pe Muntele Tabor, în lumina lui Hristos. Mintea, în timpul rugăciunii, trebuie să fie oarbă, surdă și mută, adică să nu vadă, să nu audă și să nu vorbească nimic și cu nimeni, decât cu singur Iisus Hristos. Atunci rugăciunea este numită „rugăciune de un singur gând” sau „rugăciunea lui Iisus”. Atunci mintea este luată de Duhul Sfânt și i se dau alte cuvinte scurte de rugăciune, ca nu cumva să fie furată de diavolul prin lungimea cuvintelor. Dacă avem numai rugăciunea minții, nu putem scăpa de ispite și tulburări. De aceea Sfinții Părinți ne îndeamnă, zicând: „Coboară-te, omule, din minte în inimă, că acolo vei afla mângâiere și dulceața dulcetilor, iar în minte este mare iarmaroc și tulburare”. Când mintea se unește cu inima, imaginațiile sfinte trebuie să fie păstrate în memorie, iar nu în imaginație. Altfel, nu te poți coborî cu rugăciunea în inimă și rămâi numai la lucrarea minții. De la rugăciunea cea sfântă a inimii omul poate ajunge la o altă rugăciune mai înaltă, anume cea contemplativă, care nu se mai numește rugăciune, ci vedere duhovnicească, la care ajung numai sfinții. Ultima și cea mai înaltă treaptă a rugăciunii este răpirea minții la cele cerești, în trup sau afară din trup - Dumnezeu știe - precum a fost răpit Sfântul Apostol Pavel, până la al treilea cer.

Dacă nu putem dobândi rugăciunea cea înaltă a inimii, ne putem mântui numai cu rugăciunea orală și cu rugăciunea minții?

Cum să nu? Numai să ne rugăm cu stăruință, cu căință și smerenie, că auzi ce zice Duhul Sfânt: „Inima înfrântă și smerită Dumnezeu nu o va pedepsi” (Psalm 50, 18).

Ce ne învață Sfinții Părinți despre inimă? Inima este centrul vieții și al sufletului nostru. Pentru aceea și Dumnezeu ne-o cere, zicând: „Fiule, dă-Mi inima ta!” (Pilde 23, 26). Iar Iov zice: „Nimic nu este mai adânc decât inima omului”. Sfântul Vasile cel Mare, în cartea sa, Hexameron, spune că „inima este rădăcina vieții”. Ea se zidește la toate ființele întâi și tot ea se preface în pământ cel mai pe urmă. Înțeleptul Solomon zice: „Cu toată străjuirea străjuiește inima ta, că într-înșea sunt izvoarele vieții” (Pilde 4, 23). Altfel, inima se face izvor al morții, în loc de izvor al vieții. După Sfântul Vasile cel Mare și Sfântul Ioan Damaschin, inima omului este centrul a patru puteri, și anume: Inima este centrul tuturor puterilor firești ale omului, adică puterea hrănitore (nutritivă), seminală, crescătoare, etc. Inima este și centrul puterilor sufletești ale omului, care sunt în număr de cinci și anume:

- voința;
- rațiunea, formată din cinci părți: minte, gând, ce răsare din minte ca raza din soare, cugetare, alegere și hotărâre;
- simțirea, numită și puterea pofitoare;
- mânia (puterea mâniaoasă);
- cuvântul (puterea cuvântătoare).

Aceste cinci puteri se numesc puteri sufletești și își au sediul tot în inima. Apoi inima este centrul (locul) puterilor afară de fire, adică al patimilor. Păcatele și patimile se numesc afară de fire, pentru că nu au fost create de Dumnezeu, nici nu sunt din început în om. Păcatele își au sediul tot în inimă, după cuvântul Mântuitorului, Care zice: „Din inimă ies gândurile cele rele, uciderile, desfrânările, mărturiile mincinoase, hulele...” (Matei 16, 19). Inima este încă centrul suprafiresc, adică centrul duhovnicesc al tuturor darurilor Sfântului Duh și al tuturor faptelor bune, care își au sediul tot în inimă. Dacă punem străjer la poarta inimii pe minte, adică gândul cel bun, el nu va lăsa să intre înăuntru păcatele celor cinci simțiri, iar patimile cele ce ies din inimă le va opri, ca să nu se prefacă în păcate. Deci, paza inimii constă în a pune gândul portar al inimii, pentru a opri orice cuget pătimăș să nu intre în inimă. Mintea, care intră în inimă, este foarte greu strâmtorată, căci la început se simte ca într-o temniță. Pe urmă, se deprinde și se simte foarte bine, căci inima este camera firească a minții.

Credeti ca mai sunt și în zilele noastre calugari și mireni care au dobândit rugăciunea cea duhovnicească a inimii?

Numai singur Dumnezeu știe. Pot să fie unii dintre călugării sihaștri, care trăiesc la liniște prin munți, sau la Athos, sau din cei mai bătrâni, care s-au nevoit toată viața prin mănăstiri, în tăcere, în ascultare și smerenie și care n-au primit cinstă și dregătorii bisericesti, că ceilalți abia își mai fac puțină pravilă seara și dimineața, din cauza grijilor multe și a răspândirii minții. Din această cauză nici la slujbele bisericii nu vin regulat. Și, dacă totuși vin, abia au răbdare să se termine slujba și să plece afară. Mă întreb, dacă nu mai avem răbdare să zăbovim un ceas-două la rugăciunea în biserică, să ne rugăm pentru păcatele noastre și să slăvim pe Dumnezeu după putere, cum vom avea răbdare să stăm o veșnicie în ceruri? Oricum, nu trebuie să slăbim în rugăciune și, mai ales, în practicarea rugăciunii lui Iisus. Ci să ne ostenim cu stăruință și smerenie, cât este după a noastră putere, că a dobândi rugăciunea cea curată și a coborî cu mintea în inima nu depinde de noi, ci este un dar al lui Dumnezeu. Smerenia inimii completează lipsurile noastre în rugăciune și ne suie acolo unde ne urca rugăciunea cea curată. Cunosco mireni care se roagă mai mult decât noi și unii îi întrec pe călugări. Or fi, poate și dintre ei unii care au ajuns la rugăciunea inimii, dar numai Unul Dumnezeu știe câți alesi are în această lume.